

Daniels bok – nummer sextiotre

Bortom Millers diagram: islam, den undersökande domen och den slutliga prövningen

Jeff Pippenger
2024-01-27

Vi har fått veta att "Gud ledde William Millers sinne till profetiorna och gav honom stort ljus över Uppenbarelseboken." Miller hindrades av den historia inom vilken han uppväcktes från att förstå det "stora ljus" som finns i Uppenbarelsebokens tolfte, trettonde, sextonde, sjuttonde och artonde kapitel, ty dessa kapitel identifierade de profetiska rikenas verk, vilka han inte kunde se från sin historiska ståndpunkt.

Det ljus som gavs åt Miller i Uppenbarelseboken var församlingarna, sigillen och basunerna, och det är de tre sista basunerna, vilka identifieras som "tre ve", som framställs på Habackuks två tavlor. Det "stora ljus" som gavs åt Miller i Uppenbarelseboken rör Islams roll i Bibelns profetia. Men även detta "stora ljus" var begränsat av hans historiska kontext.

"De sju församlingarna i Asien är en historia om Kristi kyrka i hennes sju former, i alla hennes vindlingar och vändningar, i all hennes blomstring och motgång, från apostlarnas dagar ända till världens slut. De sju insegmenten är en historia om jordens makters och konungars förehavanden gentemot kyrkan, och om Guds beskydd av sitt folk under samma tid. De sju basunerna är en historia om sju särskilda och svåra domar som sändes över jorden, eller det romerska riket. Och de sju skålarna är de sju sista plågorna som sändes över det påvliga Rom. Med dessa är många andra händelser sammanblandade, invävda såsom tillflödande strömmar, och de fyller upp profetians stora flod, till dess att allt mynnar ut för oss i evighetens ocean."

"Detta är, för mig, planen för Johannes' profetia i Uppenbarelseboken. Och den människa som önskar förstå denna bok måste ha en grundlig kunskap om andra delar av Guds ord. De bilder och metaforer som används i denna profetia förklaras inte alla i densamma, utan måste återfinnas hos andra profeter och förklaras i andra skriftställen. Därför är det uppenbart att Gud har avsett studiet av helheten, till och med för att vinna en klar kunskap om någon del."
William Miller, Miller's Lectures, volym 2, föreläsning 12, 178.

Lägg märke till att Miller uppfattade de sju sista plågorna som de sju domarna över det påvliga Rom. Han kunde inte förstå att det påvliga Rom tillfogades ett dödligt sår som skulle helas. Han identifierade de sju basunerna som "en historia om sju särskilda och svåra domar sända över jorden, eller det romerska riket", men kunde inte urskilja åtskillnaden mellan det hedniska och det påvliga Roms riken. Därför var hans förmåga att se skillnaden mellan de fyra första basunerna och de tre sista basunerna begränsad.

Miller kunde inte inse att de domar som kom över Rom var Guds svar på påtvingandet av söndagsfirandet, ty milleriterna tillbad fortfarande på söndagen i sin historia. Miller hade rätt i att inse att basunerna var domar över Rom, men den specifika anledningen till att domarna kom,

liksom åtskillnaden mellan de fyra första och de tre sista basunerna, var begränsad eller obefintlig. Med denna begränsade uppfattning fanns fortfarande ”juvelen”, de tre veerna av islam, med på de tabeller som leddes av Guds hand, och den bör inte ändras.

Upplyst urskillning gör det möjligt för en ”vis” profetians studerande att inse att Gud inte bara inspirerade de heliga män som skrev Bibeln, utan att han också styrde arbetet hos de män som översatte King James-bibeln, och han säger uttryckligen att han använde samma slags gudomliga tillsyn vid framställningen av de två heliga diagrammen.

Millers ”juvel” i den femte, sjätte och sjunde basunen (islam) lyser tio gånger starkare i de sista dagarna, ty den identifierar ämnet för det slutliga midnattsropet. Ämnet för midnattsropet i den milleritiska historien var datumet för de profetiska periodernas avslutning, och i denna mening har de sista dagarnas ”midnattsropsbudskap” (vilket är islams budskap i det tredje ve) förebildats av datumet 22 oktober 1844. Detta datum i den milleritiska historien är en förebild på den snart kommande söndagslagen, och både 22 oktober 1844 och söndagslagen förebildades av korset, som var avslutningen på Kristi triumfartade intåg.

Millers ”juvel” av den femte, sjätte och sjunde basunen (islam) lyser tio gånger klarare i de sista dagarna, ty den identifierar islam i överensstämmelse med temat för den sista dagarnas reformatoriska rörelse, vilket är islam såsom det tredje ve. Därför har detta, såsom temat för den slutliga reformatoriska rörelsen bland de etthundafyrtiofyra tusen, blivit förebildat genom temat för var och en av de tidigare reformatoriska rörelserna, vare sig det är temat ”uppståndelsen” i Kristi reformatoriska rörelse, temat ”profetisk tid” i milleriternas historia, temat ”Guds ark” i Davids reformatoriska rörelse eller temat ”förbundet” i Moses reformatoriska rörelse.

Vare sig det gäller korsets händelse, datumet den 22 oktober 1844 eller de olika teman som kännetecknade reformationsrörelserna, utgjorde varje datum och varje tema en livsavgörande prövningsfråga för den tidens generation. Millers ”juvel” om Islams tre ve är en livsavgörande prövningsfråga, sådan den framställs i liknelsen om de tio jungfrurna i fråga om ”oljan”. Millers juveler i början av hans dröm lyste såsom solen, men i slutet av hans dröm lyste de ”tio gånger klarare”. Millers juveler var såsom fotogen (lampolja) i milleriternas historia, men i dag är dessa juveler raketbränsle!

Millerrörelsen förstod och tillämpade på rätt sätt Islams tidsprofetia om det andra ve, som uppfylldes den 11 augusti 1840, men deras förståelse av det tredje ve, som är den sjunde basunen, kunde inte se det tredje ve komma som en dom över det sjätte riket i Bibelns profetia, ty de såg inte ett femte rike, än mindre det sjätte riket i Bibelns profetia. Likväl skall det ”stora ljus” över Uppenbarelseboken som gavs åt Miller lysa tio gånger klarare i de sista dagarnas ”midnattsrop”.

De sanningar som framställs på Habackuks två tavlor är i huvudsak sanningar som uppfylldes i den gångna historien. Diagrammen bygger på de tidsprofetior som Miller leddes att sammanställa, och alla dessa tidsprofetior hade nått sin fullbordan år 1844. Dessa tidsprofetior kommer att lysa klarare i de sista dagarna, ty det kommer att ses att de är lika exakta i dag som de var i den milleritiska historien, men de innehåller inga direkta tidsförutsägelser för de sista dagarna. De tillhandahåller dock upprepande profetiska förebilder av de historier som de representerade i det

förflutna, men med några av Millers juveler framställs framtida förutsägelser direkt.

Kristi verk i den himmelska helgedomen, som började år 1844, fortsätter till dess att detta verk är fullbordat. Profetian om de två tusen tre hundra dagarna och det reningsverk som den utpekade är fortfarande ”under uppfyllelse”, såsom syster White säger beträffande floderna Ulai och Hiddekel; således har denna profetia en uppfyllelse vid världens ände.

”Det ljus som Daniel mottog från Gud gavs särskilt för dessa sista dagar. De syner som han såg vid Ulajs och Hiddekels stränder, de stora floderna i Sinear, håller nu på att gå i uppfyllelse, och alla de händelser som förutsagts skall snart inträffa.” Testimonies to Ministers, 112.

Delar av synerna i Daniel kapitel sju och åtta, vilka återges på de två tavlorna, hör ännu framtiden till, ty de utpekar båda Kristi helgedomstjänst. Likväl slutar rikenas historia i Bibelns profetia i dessa två kapitel med att det påvliga Rom får sitt dödliga sår. Den ”sten” som är ”uthuggen ur berget, men inte genom människohand”, och det åttonde riket i Daniel två hör fortfarande framtiden till. Men det mesta av det som framställs på tavlorna i fråga om Daniel kapitel två, sju och åtta har blivit uppfyllt.

Kristi verk i helgedomen och islams tredje ve är i huvudsak de två ämnen som representerar den profetiska historien bortom milleriternas tid. Vid sidan av dessa två teman finns den sista tidens historia, som förebildas när de två tavlorna förs samman på en och samma linje. När detta sker finner den första besvikelsen år 1843, sådan den framställs på den första tavlan, sin rättelse på den andra tavlan. Tillsammans frambringar och identifierar de den ”dolda historien” om de sju tordönen, vilken nu håller på att förseglas upp i samband med att Jesu Kristi uppenbarelse avförseglas.

Denna ”dolda historia” är uppbyggd på ”sanningen”, det vill säga de tre hebreiska bokstäver som, när de sätts samman, bildar ordet ”sanning”. Ordet bildas av den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet och representerar Jesus inte endast som Sanningen, utan också som Alfa och Omega. Den ”dolda historien” börjar och slutar med en besvikelse och har uppror i mitten, ty ”tretton” är ett tal som representerar uppror.

Året 1843, framställt på den första tavlan, anger den första besvikelsen och dröjsmålstidens början. Dröjsmålstiden leder fram till Midnattsropets budskaps ankomst, där de fåvitska jungfrurnas uppror uppenbaras. Midnattsropets budskap förkunnas därefter ända fram till den sista besvikelsen. Denna ”dolda historia” om Midnattsropet upprepas (in i minsta bokstav) i de sista dagarna.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas i minsta detalj, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

När det föregående uttalandet förstås rätt, fastslår det att den enda grupp människor i den sista tiden som har en möjlighet att vara antingen en fåvitsk eller vis jungfru, är människor inom en grupp som har genomgått en besvikelse. Besvikelsen är det som frambringar dröjsmålstiden, och

liknelsen som ”har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav” är grundad på de verkningar som framkallas i jungfrurna inombords under en dröjsmålstid som börjar med en besvikelse. Den besvikelse som dräpte de ”två vittnena” på stadens gata och reducerade dem till döda, torra ben i dödsskuggans dal ägde rum den 18 juli 2020. Adventismen i stort var inte delaktig i den besvikelsen. Om något, firade de den misslyckade förutsägelsen medan de ”två vittnena” låg slagna på gatan. In i minsta bokstav betyder ”in i minsta bokstav”.

I den milleritiska historien firade det tidigare förbundsfolket (protestantismen) den misslyckade förutsägelsen för 1843 (den första besvikelsen), och vid den tidpunkten överskred protestanterna gränserna för sin prøvotids prövning. Prøvotiden hade börjat den 11 augusti 1840, när den mäktige ängeln i Uppenbarelsboken 10 steg ner vid uppfyllelsen av tidsprofetian om det andra veropet (islam). Protestanterna förkastade profetisk tid vid den första besvikelsen, ty den felaktiga förutsägelsen gav dem en ursäkt att inte längre söka sanningen. Temat för alla milstolparna i den milleritiska historien var ”tidsprofetia”.

Den 11 september 2001 steg ängeln i Uppenbarelsboken arton ned vid uppfyllelsen av profetian om det tredje Ve-ropet (islam). Temat för alla kännemärken i de sista dagarna är islam. Den första besvikelsen markerar slutet på en rening av det tidigare förbundsfolket, eftersom det tidigare förbundsfolket då försågs med en ursäkt för att inte längre söka sanningen. Därefter började prøvotiden för ”jungfrurna” i de sista dagarna, ty prövningen av det tidigare förbundsfolket, som började med ängels nedstigande, slutade vid den första besvikelsen. Således började prövningen av dem som framställs som jungfrur, och denna prövningsprocess kommer slutligen att visa huruvida jungfrurna antingen är oförståndiga eller visa.

Mellan den första och den sista besvikelsen ligger budskapet om midnattsropet. Temat för midnattsropets budskap för milleriterna var ”tid”, och temat för midnattsropets budskap i de sista dagarna är ”islam”. I Millers dröm väcks han av ett rop, och vid den tiden lyser hans juveler tio gånger klarare än de tidigare lyste. Juvelerna på tavlorna som direkt identifierar en förutsägelse för de sista dagarna är islam och den undersökande domen. Således är prövningarna i ”budskapet” om midnattsropet och i den ”erfarenhet” som representeras av den undersökande domen inte för det tidigare förbundsfolket, utan för dem som bekänner sig vara de sista jungfrurna.

Den illustration som framträder när båda tabellerna förs samman, och som utpekar historien från den första till den sista besvikelsen, visar att vid den tid då de sju åskornas ”dolda historia” utspelar sig, fullbordas den undersökande domens avslutande verk. Detta avslutande verk är förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och det äger rum under ”den svåra tiden” i Daniel nio, under nationernas vredesutbrott i Uppenbarelsboken elva, hållandet tillbaka av de ”fyra vindarna” i Uppenbarelsboken kapitel sju, ”stillandet av den hårda vinden på östanvindens dag” i Jesaja kapitel tjugosju, och återhållandet av den ”vredgade häst som söker bryta sig lös och bringa död och förödelse” över världen. Alla dessa profetiska vittnen representerar islam i det tredje ve, såsom det framställs på de heliga tabellerna.

De tre huvudsakliga inslagen i Habackuks två heliga tavlor, vilka särskilt behandlar händelser som ännu låg i framtiden vid tiden för tavlornas publicering, är beseglingen av de etthundrafyrtiofyra

tusen, islam och uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna. Tavlorna identifierar en prövande beseglensprocess av både en "erfarenhet" och ett "budskap". Den erfarenhet som är nödvändig för en oförståndig jungfru är "Kristus i er, härlighetens hopp", vilket representerar den fullkomlighet som de etthundrafyrtiofyra tusen representerar.

Ja, den hemlighet som har varit dold från tidsåldrar och från släktled, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom härlighetens hemlighet har bland hedningarna: Kristus i er, härlighetens hopp. Honom förkunnar vi, när vi förmanar varje människa och undervisar varje människa med all vishet, för att vi må framställa varje människa fullkomlig i Kristus Jesus. Kolosserbrevet 1:26–28.

De etthundrafyrtiofyra tusen framställs som en grupp människor som har kommit ut ur en "fångenskap". Den fångenskap som direkt framställs i Uppenbarelseboken är fångenskapen i att vara död på gatan i tre och en halv dag, såsom den framställs i Uppenbarelseboken kapitel elva. Fångenskapen i en symbolisk död representerar de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, och den fångenskapen kräver att omvändelse uppenbaras, såsom det illustreras genom Daniels bön i kapitel nio.

När de döda, förtorkade benen återförs till liv, upphöjs de omedelbart som ett "baner". I döden var de utan Kristus i sig, härlighetens hopp. En del av deras nödvändiga omvändelse var deras erkännande att de hade vandrat i strid med Gud och att Gud hade vandrat i strid med dem. När de uppfyller de krav som profetiskt har identifierats, kommer Kristus då "plötsligt till sitt tempel", och den "erfarenhet" uppnås som behövs för att vara en medlem av det baner som då upphöjs.

Den "erfarenhet" som åskådliggörs när de två tavlorna förs samman, fullbordas genom Kristi sista verk i den himmelska helgedomen. Denna "erfarenhet" framställs genom "march"-synen, vilken är synen av "uppenbarelsen". Det "budskap" som behövs är "chazon"-synen, den profetiska historiens syn. Detta "budskap" identifieras som budskapet om Guds förestående dom över en upprorisk värld, vilken åstadkoms genom islam i det tredje veet.

År 1856 sökte Herren fullborda återuppbyggnaden av det andliga Jerusalem inom adventismen. Under de tre änglarnas ankomst från 1798 till 1844 hade det milleritiska templet byggts på grundvalarna, framställt såsom "juveler" i Millers dröm, liksom det framställdes genom de profetiska sanningarna på de två pionjärkartorna (1843 och 1850) som uppfyllde Habackuks andra kapitel. Därefter ledde han sitt folk att uppföra muren av sin lag om sjundedagssabbaten och förde dem tillbaka till det forntida Israels "gamla stigar" för att fullborda arbetet med "gatan att vandra på". MEN den gamla stigen inbegrep en lära, en profetia, som var avsedd att pröva och avskilja dem. År 1863 misslyckades adventismen med provet om de "sju tiderna" och började vandra i Laodiceas öken.

Den 22 oktober 1844 är en förebild för den snart kommande söndagslagen, och vid söndagslagen kommer det verk att fullbordas som representeras av de fyrtionio åren då gatan och muren färdigställdes under svåra tider, såsom Daniel har angivit.

Så vet och förstå: från det att ordet gick ut om att återställa och bygga upp Jerusalem intill Messias, Fursten, skall det vara sju veckor och sextiotvå veckor. Gator och murar skall på nytt byggas upp, och detta i tider av trångmål. Daniel 9:25.

Alla profeterna är eniga med varandra, och Daniels ”nödens tider” identifieras också i det avsnitt ur Early Writings som vi har behandlat.

”Vid den tiden, medan frälsningsverket går mot sitt slut, kommer nöd att drabba jorden, och folken skall vara vredgade, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns verk. Vid den tiden skall ’det sena regnet’, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängelns höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjas.” Early Writings, 85.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Så länge som de som bekänner sig till sanningen tjänar Satan, kommer hans helvetiska skugga att avskära deras syn på Gud och himlen. De kommer att vara såsom de som har förlorat sin första kärlek. De kan inte skåda de eviga realiteterna. Det som Gud har berett åt oss framställs i Sakarja, kapitel 3 och 4, samt 4:12–14: ’Och jag svarade åter och sade till honom: Vad är dessa två olivkvistar som genom de två gyllene rören tömmer den gyllene oljan ur sig själva? Och han svarade mig och sade: Vet du inte vad dessa är? Och jag sade: Nej, min herre. Då sade han: Dessa är de två smorda, som står inför hela jordens Herre.’”

”Herren har rikligt med resurser. Hos honom finns ingen brist på möjligheter. Det är på grund av vår brist på tro, vår jordiskhet, vårt lättsinniga tal, vår otro, sådan den kommer till uttryck i vårt samtal, som mörka skuggor samlas omkring oss. Kristus uppenbaras inte i ord eller karaktär som den som är alltigenom ljuvlig och främst bland tio tusen. När själen nöjer sig med att upphöja sig till fåfänglighet, kan Herrens Ande göra föga för den. Vår kortsynta syn skådar skuggan men kan inte se härligheten bortom. Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda såsom en rasande häst som söker bryta sig lös och rusa fram över hela jordens yta, med förstörelse och död i sitt spår.”

”Skall vi sova på själva randen av den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O, att vi måtte få se Guds Ande och livsande inblåst i Hans folk i våra församlingar, så att de kunde stå upp på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går in genom den trånga porten, är dess vidd utan gräns.” Manuscript Releases, volym 20, 217.